

פואר בית הכנסת

בחמת-גדר

השבוע החלה מלאכת הציון בבית הכנסת הגדול שבחמת-גדר.

חמשה אמנים ובראשם תיר-דוטוס בן נחום, כולם תזכירי בית הספר לציון שבאנטיוכיה, נגשו לעבודת הקודש לאחר שהראו את התכנית לראשי הקהילה וחכמי בית המדרש.

כידוע מבוצעת המלאכה בכספי העזבון של מר ליאני-סיס ומרת קליניק, שהיו מע-שירי חמת ומתו ללא יורשים אישור בניו בתי כנסת חד-שיים הרבה את ההתעניינות בפארום של בתי הכנסת הק-יימים, ומקומות שונים מר-דיעים על הכנות דומות.

כהן נפסל בתרומה

תורה — בישיבתו שלושם הוציא בית הדין העליון ברא-שותו של ריש-פירקא ר' יודן פסק דין עקרוני נגד הכהן היושע בן חנן ממשפחת הכהן-גים אלישבע אשר באשכנז, באשמת מכירת תרומה לצרכי חולין.

פסק הדין פסל מעתה ולה-בא את הכהן מלקבל תרומה-שעה ארוכה נמשכה הקראת פסק-הדין על ידי ריש-פירקא, בהנמקה ניתנה העזרה מלאה של משמרות הכהנים בינינו, אע"פ שכבר עברו כארבע-מאות שנה מאז חרב מקדש-גה, ושומרים אנו על חוקים ועל תפקידיהם של הכהנים בכל ענין שאינו קשור בעבו-דת בית המקדש משום, ובה-עבודה זו, במדה שהיא ממש-למשל במשמרות, אנו מסתפקים אותה בדרך הסמל והזכרון, למען לא תאבד מסורת העבו-דה שנחשף אותה במרהה בי-מינו כשיבנה בית המקדש.

מתן התרומות לכהנים היא אחת המצוות, שיש להפיק-עליהן במיוחד, ואם ישראל מקפידים עליה וגו' וכו' ענין יפה מפרי אדמתם, משום מה-ניהגו בה זולת הכהנים המת-פרנסים ממנה? משום מה-יעברו על איסור ראשון וחל-לו את התרומה? אלא מאי? כהן זה שהובא לפנינו היום כלכלת ביתו מצויה לו במקום אחר? ובכן אל תהנה מתרומה, כי רבים עוד בני תורה משל-מרתו או ממשמרות אחרות אשר אין להם לחם-חוקים, על-כן יענש היושע הכהן ותאסר-עליו תרומה מאן ואילך.

בית המדרש של ר' מאיר שבו הוקרא פסק-הדין היה מלא מפה אל פה כהנים ממש-מרות שונות שבאו להאזין ל-מהלך המשפט.

בית המדרש של ר' מאיר שבו הוקרא פסק-הדין היה מלא מפה אל פה כהנים ממש-מרות שונות שבאו להאזין ל-מהלך המשפט.

אגרות למערכת

לילה מזהירה ואומרת: את מיטב לדינו אנו מחניקים את סוחר חיינו.

יוסי החזן איש עכו

חיים של חילוק עצמות

בשמה רבה קראתי את הידיעה, שהוחלט להגיד: "חילוק עצמות" בכל בתי המדרש המתיבות, אם בדרך הרמת שקלות כבדים, אם בדרך אימוני רכיבה, וכבר אמר נעים ומירת ישראל: "הי ענו לעמו יתן, הי יכיר את עמו בש-לום, הי יהיה עון לעם גם שלום יהיה לו, וכבר ראינו בימים האחרונים בני נעורים מישבי הערס רוביח מחובשי סטסלים בבית המדרש, והנה ריזם ורפיזם הם בבר-פם, ואם נזכה במהרה בימינו ויר-פיע מלך המשיח, היצא הללו בצב-אאוניו? תורה מתישה, כידוע, כותו על אדם, על כן יש להתחזק לו את כוחו בדרך אחרת, לא חליה-בביטול חריה, כי את חילוק עצ-מותיו, וכבר אמר ר' אלעזר: "ועצמותיך יחליץ" (ישעיהו ג"ח) זו מעולה שבכרבות, על כן ראו כי הדבר שהותקן בסבריה היא לתוק-בכל בתי המדרש בארץ.

פריגורדי בן חגניה

ביקור במדבר סיני

רשמי מסע של תיירת נוצריה

רשמי מסע של תיירת נוצריה לפני זמן קצר נתפרסמו באלכ-סנדריה רשמיתיה של הנבירה אתריה, שתורה לא מכבר מביקור כסביבות סיני, הנזירים במקום הראו לתיירים את כל המקומות הנזכרים בתורה.

כיצד יכלו הנזירים לספר לגברת אתריה בדיק נמרץ כזה היכן ארעו כל המאורעות הללו — זאת נשאר לקורא לנחש. יתכן כי הם שמחו לכך על הביקור הנכבד (ובאורע) עזבו זה כל ביקור הוא מאורע, עד שלא יכלו לכבוש את יוצרם, וספרו לה כל אשר הפצה היא לש-מוע — אשילו אם היו נזקקים לא-מך קצת את דמיונם...

בעלת הרשימות וקבוצת תיירים החלו את מסעם במצרים, ומורה דרך הוביל אותם דרך ארץ גושן, מקום שבתם של בני ישראל מימי יוסף ועד ליציאת מצרים. הם עברו את מצודת קלטה, במקום שעברו בני ישראל את ים סוף (חורבן כן סופר להם), אתריה מספרת על עקבות גלגלי מרכבות (שלושתה הם עקבותיהן של מרכבות סדעה ברופו אחרי בני ישראל), עקבות אלה נזכרים בחול עד היום הזה. האופנים, כותבת אתריה, היו מרוחקים זה מזה יותר מאשר בי-מינו, כי היה מרוקן של שבעה מד-רים בין סימי האופן.

במה ראו את שתי האבאות אשר המתקן משה את מימיהן (כזכור היה רק באר אתה — תר-סר דיוק היסטורי מספר א'), ובא-לים — הרבה דשא ותקלים, מעב-תופה — מעשה שמעיים כמורה בישראל עשתה אשה בשם קטנה בתופה. היא החניקה את ילדהה שנולדה לה חודשים לאחר מת-בעלה.

הדבר נתגלה בשעת הדין בבית הדין, שצריך היה לטקס, אם מותר לה להישאר לבעל לפני תום עשרים וארבע חודשים לאחר שילדה מת-כידוע גורו הכמים שאסור לה לא-שה ניקטת שמת בעלה להנשא תוך עשרים וארבעה חודשים, אך חכמים גורו שאיסור זה חל גם במקרה שהילדה מת, גידה שמת בתה, הא-שה את הילדה, על מנת שתוכל להי-נשא.

כאשר השמיע בית הדין סקסדיון זה, טרצה האשה בכיבה איומה ומ-מש תוך סידוף עשתונות הודתה שאמנם במו ידיה החניקה את התי-נוק.

מוהל גרם טירחה

בראש פנה סליד צפת ארעה תק-לה למהלך בראבין. הוא שבת להביא בערב שבת את אומלן לבר-תו של האכר זכריה, על מנת ל-פול את בנו בשבת.

במקרה נזכר היה בכפר אחיו של זכריה, תלמיד חכם מצפורה, אשר פסק שאסור להביא את האומלן מבינו של המוהל בדרך העברה מד ליד, התיצבו כל אכרי הכפר בשורה ארוכה והעבירו את האומלן, מכיון שרחוקה הדרך ומעטו הא-נשים (החכם סל את הגשים מה-שש אשה בטומאה) עברו הנאשמים הראשונים בשורה לראש השורה וכך הועבר האומלן לבית הגולה.

אבל גדול בסבריה

איסור החסד בראשי חודשים, ור-יונתן סוף-מעשה ריש מירקא בס-בריה מרר בככי בעלותו לקלט כבוד את התורה.

במדי חודש בחודשו התאסף קהל רב בבית הכנסת הגדול למערת ראש החודש, שנים עשר טובי העיר (ארבעה חכמים ראשי ישיבות, אר-בעה בולחסי, אנשי המוצצה הע-רונית, וארבעה מטובי תלמידי התי-כום) עלו על הבימה, ר' יונתן (כרמ) פתח בברכה וקרא את התי-רשותו, פתח בסכס הקילוס ובכך-הכיום הזה בירושלים ששים וששמים כולנו במקום, ירכו תל-מידי חכמים בישראל, מקדש התי-רש, מקדש בארץ ישראל, מקדש בציון, מקדש בירושלים ומקדש בכל מקומות ישראל.

וקולו כרגיל הוסיף בקול בוכים: ומקדש לאחינו אשר בנגלות בנגל, כל העם ענה אמן.

חלוקת היין הרגילה מדי חודש שוללה הפעם ולא היה איש שיש-תוקק לו.

בסוף התחרות חילק ראש הישי-בה במקום את הפרס למנצח, לחץ את ידו וברכו בברכה המסורתית של הספורטאים: "יפה כחך, לבב-כחך, בני ג'."

כפתור ופרה

עם הופעת ספר האגדה, נראשית רבא

או ליתר דיוק: אחד מקרא ורבות רבות אגדות לו, והנה אתה טועם טעם חדש בדברי תורה.

ולא זו בלבד: אתה מצפה שפרש לך את ענין פרשת בראשית, והנה פותח הודוש כביכול בענין רחוק: "ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום" (משלי ח' ל'). התורה היא כלי אומנותו של הקב"ה והיא מסתכל בה בשעה שברא את העולם, ולא רק כלי אומ-נות היא התורה, כי אם גם אסתות.

ומיד לאחר מכן: ר' יהושע דסכנין גישם ר' לוי: "כוח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים" (תהלים קי"א) — מה טעם גילה הקב"ה לישראל מה שנברא ביום א' ומה ש-נברא ביום ב'? מפני אומות העולם שלא יהיו מוניין את ישראל ואומרין הלא אומה של בני אדם? וישראל משיבין אותם ואומרים: והלא בזהוה יבדכם! העולם ומלואו שלם הקב"ה: כשרצה נתנה להם וכשרצה נטלה מהם. הה"ד: לתת להם נחלת גוים — הגיד להם את כל הדורות.

בכונן זה ובכונן רבים רבים מביא הספר, ומנחם ומחזק את העם באמונה בגאולה, ומה רבות הדרכים בהם הוא מנצל רבות פרשת יעקב ועשו כדי להרבות שגאה כלפי מי שראוי לשנאה והוא יורשו של (עשו)

הוא החלכה היא ככפתור זה שאדם רוכס בו את בגדו, כי על כן רוכסת החלכה את גופו של העם יפה יפה לבל יפרוץ לכל רוח. הרי האגדה היא כ-שרח זה הנותן נוי והנותן ריה, ונמצאת מנוזלת ישראל שלמה: כפתור ופרח!

מה יש בו ומה אין בו באר-הו ספר פלאים — בראשית ובה: "ממיטב דברי אהרן זמדרש ומוסר אשר אמרו אהרן מינו בארץ-ישראל עד הושעיא רבה אשר החל בליקוט הדב-רים, ומאז ועד ימינו אנו, כאשר אדם שומע דרשה בבית המדרש, הרי הוא נהנה, אלא שטעמה מתפוגג כעבור זמן וביחוד כשכאה דרשה חרי-פה ונאה ממנה, נמצא כהי-ריות טובים נמוגים כלולים, אך מעתה כשהדברים כלולים בספר, חזר אתה מדי פעם ב-פעם אחד מקרא ואחד אגדה, האין זו אצבע אלהים המנצבת מצדך המאורעות בבבל? השבת האחרונה לפני צאתו לק-

יפה פתך, לבב פתך!

שלחנו את צירנו לתחת בתחרות הספורט הגדולה, שנערכה בכרך הצלחתו יפה, האבנים המעולות היו שלפני הישיבה בלה, הוא תרשם

במיוחד מהתלמיד יוסי בן יונתן, שניצח בתחרות בדרמת-משקלות, הוא הניף אבן ענולה בגולל של אבן ריחים מעל לראשו. היותו מדי אים את ציריו של מיבצע את-גם שאר המתחרים בדרמת משי-כחך, בני ג'."

בתפוצות ובממלכות

ארץ פלאית - מקלט בטוח

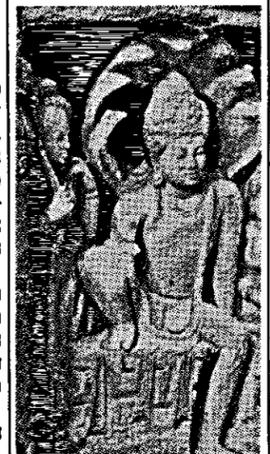
אגרת מאחד היהודים הראשונים שהתיישבו בהודו

לח אחרי המאות לא היה נהוג לגבול הנשמה נפסק עם מציאת הנריקואנה. דתו של בודהה זה חדרה אף לסין הרחוקה, ובהודו מצויים הרבה נזירים סיניים שבאו לכאן ללמוד תורה.

הדת השנייה - דת הבראה - מאנים - היא מעין עבודת עכורים. להם הרבה אלילים, בעיקר אלילי טבע, הדת נקראת דת הוודות. שמות משונים לאליליהם. כגון וישנו - אלילת השמש, אגני - אליל האש, אינדרה - אליל הסערה ועוד רבים.

לדת זו כמה מעמדות חבר-מיים. המעמד העליון הם הבראה-ראמאנים - כהני הדת. המעמד התחתון - הטמאנים - האסורים בניגוע. ביניהם - מעמדות ביניים.

אין מכירים בהודו בכלל את האל העליון האחד. היינו במקום ההללו כבר להם תדר. הקמו בית-כנסת. בחרנו במסודות העדה. המצב הכל-כלי טוב. הודו היא מקום מק-לט בטוח. כמו שאמר נמצאים אן בין גויים אשר לא ידענו את לשונם. גויים אשר לא ידענו את לשונם. הגשמה מתגלה בגאולה.

ר שמעון בן אלעזר קבל לפני ימים מספר מבחן מידו ר יוסף בן אסא. אשר נסע עם פליטי ארץ פואהן להודו לפני עשרים שנה. הרינו מביאים את המכתב המעניין לפני קוראנו:

לרעי החכם יונתן בן יהודה התנו, היושב בטבריה, שלום רב.

לפני שבועות מספר נפגשתי בסחר מבני עמנו, היושב בארץ פואהן שבמפרץ אילת. הוא נתן לי את כתבתו. ולאחר הפסקה של שתי עשרות שנים אני כותב לך.

זה לי עשרים שנה אני יושב בארץ חרשה זו. ועדיין לא כלו עיני מלראות את הסובב אותי. אני נמצא בעולם חדש. אין כאן שום דבר הדומה לאחת מארצות המרחק שהכרתי, בבבל, פרס, סוריה וכו'. כשעברנו את הגבול נסענו ישר לעיר בירה הנקראת פואהן. ליפוטרה. השבדלים החלו להגדיל המפרד בין פרס להודו. זה צבע עורם של האנשים חום יותר. גורמם דקה. תנועת יתיהם אטיות. דיבורם תמיד בגנות. הם שקטים ומקבלים גורלם בשקט רב ולעולם אי-פלו מתאוננים. תתאר לך שאי-פלו בשווקים שורר שקט! היחידים המקימים רעש בשוק הם הסוחרים מארצות הים הגדול וים סוף הסוחרים מארץ סין ומתאיים החוקים.

העיר עצמה נהדרת. בתיה בניינים עץ. ובמרכזו הצד המזרחי. המפורארת. ומסביבה ארץ מנוחת מלאי הודו. אשר עמו יתיהם העשירים מעץ מלאים יתיהם חב. העיר מלאה היכ-לות לאיליהם ולחכם קדמון הלך עירם בדהה. שחי לפני כאי-בכל עיר גדולה המכבדת את עצמה נמצאים ההיכלות הללו לעשרות. וכולם בניינים למתארה. מקושטים ומלאי פסלים.

בעיר טכסילה קיימת מכללה גדולה בה לומדים חכמים את תורת הדת שלהם. לשונות. תורת הדרמה ותורת השבוב. תורת תושבי המדינה רבות. אבל שתיים מהן הן המקובלות ביותר על התושבים. האחת היא דתו של בודהה. אותו בן סוף קדמון, שזנה את כסאו והלך לחיק הטבע למצוא את האמת. לפי האגדה נולד בודו-פה לאחר שאמו הלמה חלום של פלאים. הוא נולד בגן, בדרך שבין עירו לעיר הסמוכה, וגדל כיהא לבן מלך בעושר ואשר. למד את תורת המלך-מה. נשא אשה והוליד בן. באל-חד הימים החל לתנות על סוד האושר והסבל שבחיים. הוא

הקיסר מסכסך בין ערב לפרס

קונסטנטינופול. - מיד לא-חר טכס ההכרזה נפגש הקיסר אנטוניוס עם יועציו. ביניהם הבישוף החדש אנטוניוס. בכדי לזון בבטח דהפנות של המור רח הקרוב.

ידעו שהסתגנו החוצה משיבה זו מספרות על הצעה לשלוח שליחים אל מלך הנה מריטיים. שבערב ולכרות אתם ברית צבאית וכלכלית.

מטרת הברית הזאת היא כפולה: א. להגן על דרך ים-סוף להודו וקשרי המסחר עם ארץ החובה זו. ב. לסכסך את הערבים בפרס. בכדי לאיים על אגפה השמאלי של פרס ולמנוע ממנה אפשרויות של פשיטות צבאיות. כמו זו שבוצעה לפני שבע-עשרה שנה והי גיעה עד מדבר סיני ומצרים התחתונה.

אומרים שפלישת החכשים לתימן אף היא נעשתה בהש-ראת הקיסר.

סוכל נסיון אודואקר לפרוץ מצור רוונה

צבא גוטי שישב בבלקנים. לפני עשר שנים מה מלך הגוטים זונן הכיר בתאודוריק זה כמלך במקומו. ושלתו לכ-במשע מהיר כבש תאודוריק את צפון איטליה ופנה דרומה בכדי לנתק את אודואקר מן הדרום.

אודואקר נסוג לרוונה ונסת-גר בה.

נת מעניינות (ראה תמונת האמגושים הפרסיים בגליון 7).

הקיסר זונן הבין כי בכוחות אודואקר ולכן האיר לו פנים. העיקר לו את התואר הגבוה "פטריוט". ובנותיים חבל תחבולות כיצד להיפטר ממנו. ההתנגדות באה לידו ב"מזגו של תאודוריק. מפדק

כתבו המלוה את צבאות המלך תאודוריק הגוטי מודיע: הצבא הגוטי הצר על בירת איטליה, רוונה. היום אתמול התפרצות עזה של הנצורים. היה זה נסיון שלישי מצד אודואקר מלך הרומים לפרוץ את חגורת המצור.

אודואקר מלך הרומים. אחד משבטי הגוטים המזרחיים, החל את הקריירה שלו כשר-צבא שכיר בצבא הרומי. הוא שרת בגבול הצפוני של אי-טליה.

לפני שש-עשרה שנה, גרש המצביא אורסטס את הקיסר נפוז. והכיר במקומו את בנו שלו, רומולוס אוגוסטוס.

נפוז נבלט אל אודואקר אשר החליט להתערב לטובתו. נע דרומה לעבר עמק הפו ותיים האדריאטי. הזכה מכה ניצחת את אורסטס. אשר נהרג בשדה הקרב.

מיד לאחר הגשמה נע אודואקר בקצב מזוהר. כבש את עיר הבירה רוונה והוציא להורג את רומולוס בן אורסטס.

נפוז חזר לכסאו. אבל ללא כל סיכויים; וכאשר מת לפני אחת-עשרה שנה, נשאר הכסא פנוי. ולמעשה בטלה הקיסרות במערב.

אודואקר גיסה לחקות את מנהגי הרומים. הנהיג בחצרן פאר והדר מאין כמותם. היו ציאי כספים רבים לקישוט ופאור רוונה. הוא שבנה את הכנסיה המפורארת ביותר בעיר, שיקריותה מכוסים בתמו-לם.

המלך האריאני בולם את הקטולים

מלאו. - המלך תאודוריק מלך הגוטים המזרחיים (אוס-טרוגוטוס) החזיר אתמול ל"הודי העיר את בית הכנסת שהונצרים השתלטו עליו לפני שבוע, כאשר יצא הצבא של המלך אודואקר את העיר ב"הלה.

תאודוריק הגיע לעיר מיד לאחר מנוסת אויביו ומצא את העיר במצב של תהו ובהו. כמרי הכנסיה הנוצרית ניצלו את המצב הזה השתלטו על בית הכנסת הגדול. וגם על רכוש אחר השייך לעדה היהודית הרבנים פנו למלך החדש תאודוריק, אשר איגנו קטולי כי אם אריאני. הוא פסק שעל הכמרים לפנות מיד את בית הכנסת לתחזירו לידי בעליו הנוצרים - יחד עם הרכוש האחר.

נוסף לכך הודיע לראשי העדה הנוצרית שאסור להם

רוחה ליהודי איטליה

מכאן ואילך להתערב בעניינים פנימיים של היהודים. בעיר עדיין שוררת מתיחות. אבל המלך נתן הודאות ברורות שאחרי הניצחון החדש, ש"ע" א"ן להכריח אדם לקבל את ליו להשתמש בכוח בכדי לש-מור על השקט והסדר.

המלך תאודוריק ידוע בסב"לנות הרבה כלפי דתות אחרות. לפני זמן מה, בשעת וי-כוח דתי, הביע את הדעה כי "אין להכריח אדם לקבל דת" בות דתיות על עצמו. בניגוד למצפוננו החפשי.

יהודי איטליה ורומא קידמו בכרכה את השליט החדש, שבא להתליף את אודואקר הברברי.

לא לסעוד אצל יהודי!

מאת סופרנו בפר"ז -

אחד הכמרים מכפרי הסביבה פנה אל בישוף פריאטי בתלונה על הברו, כומר כנסיית אנו, שנת האחרון מר-בה כלבו להסב לשולחן ולהטיב את לבו במאכלים ובתיבתם של יהודים, וכך הוא מפר את התלמות הקובציל בחאן, מלפני 25 שנים.

הבישוף צנה לו בחוק: "אין להיטות עמו מוכה-הדמה. בהחלטות הקובציל בחאן נאמר, שבהיות היהודים מתורמים מאכלים נוצרים תרי הכמורה הנוצרית, אם תסכים לסעוד אצל יהודים, תעמיד בזה את עצמך בדירה נמוכה מהם. לפיכך ממליצה למורה לא להסב לארוחה ליד שולחנו של יהודי.

החלטה זו נשמעה יום אחד אחר שנתקבלה. בכל אופן, הכמורה הפרוואית, האהבת - ככל הפרי-זאים - מאכל משבוה, אין בדעתה להתרחק בשום פנים ואופן משול-תחומים של סותרים או גוברים-יהודים עשירים.

אגב, הכמורה הנוצרית-אורתודוק-סית אינה מרשה לעצמה להרים ראשה יתר על המדה, כיון שהמלכים הנוצריים והברונדיים השולטים בחלקם של גליה ולקטריה הם "כופ-רים" אריאנים (שאנם מאמינים לא-באולטיו של ישו ולא ב"שילוש"). ואילו שליט פרוי, מלך הפרנקים קלוביס, נאמן לפי שעה לאיליות.

מדינה יהודית בבבל לפני ארבע מאות וחמישים שנה

העלות שנית למלחמה נגד היהודים, הוא מים צבא נוסף, ועלה על מצור חנילא, שהיה בסביבת נהר-דפא.

גם עשוי, אילו היה חנילא נהג בהשכל ובהירות, היו אנשי מוצד חים את הפרחים כאשר ניצחום לפני כן. אולם שיקול דעת ותורתו היו רחוקים מחנילא כמרחק הר-סיני מהמלך כובד.

במקום הניח למיתריסט לצעוד יום שלם בשמש הלוהטת, ולפגשו בסניבה קרובה ומורת הישב לח-יילים היהודים. החליט חנילא לצאת לקראת הפרחים.

זו היתה שגיאה גדולה ביותר - השיגאה שגורה אחריה את מהלומת המות למדינה היהודית. כשנודע למיתריסט כי חנילא יצא לקראתו, הפסיק את מסעו ונע, דיו נתן להם להינפש, וחיכה בסב-לנות עד לכואו של יריבו.

אנשי חנילא צעדו יום שלם בלי-הם השמש בדרך מלאה אבק, מבלי שתהיה בדם כמות מים מספקת. כשתקפו אותם מיתריסט, היו ררי-בם עייפים ונועים, ולא עמד בהם הכח להילחם. אלפי לחמים יהודים נהרגו כיום המר והנמטר הזה.

חנילא ומתי מספר מאנשיו הצ-ליתו להימלט, אבל בזה נגזר הקץ על המדינה, כי עמד התחך שלה, הצבא, נשבר כלי.

חנילא ושריו צבאו עוד המשי-

נסין יהודי על אדמת הודו

מאת סופר מיחוד -

לפני חודשים מספר נתפר-סמה בעתוננו ידיעה מעניינת על כך שהיהודי הבבלי יוסף רבן הועלה ע"י המלך ההודי אריאני, שליט קראנגאנור, ל"דרגת נסין ומנהיג" ("מאריד-ליארי") במושבה היהודית ש"הוקמה בגבולות מלכותו.

ענת הגיעו פרטים נוספים על היהודים במקום מושבם החדש. יוסף רבן ביקר בהודו כבר לפני כן, אולם רק לפני שנה נסע לשם כדי להתישב ושיבת-קבע. הוא יצא בראש שיירה גדולה של יהודים מבבל, הם ונשיהם ושפם ורכושם.

מלך קראנגאנור קיבל את המהגרים היהודיים בסבר פנים יפות. היקזה להם שטחי ת"ת ישובות, התייר להם לחיות לפי מנהגיהם תחת שלטונו של נסין, או מנהיג משלהם. למנהיג הראשון של עדה יהודית זו, יוסף רבן, העניק המלך את כל הזכויות והכבוד-דים המציינים את מעמדם של נסיכים:

— ככל נסין יהודי יש לו זכות לרכב על פיל;
— להיות מלווה תרועות חצוצרות וצלצל-שמע;
— לשלוח כרוז לפניו;
— לשלב על שטיחים המיו-עדים במיוחד לשליטים.
כל הזכויות הללו עוברות בירושה ליוצאי חלציו של יוסף

הארמנים מורדים בשלטון הכנסיה

האפיסקופוס קמירוס, ראש הכנסיה במדינת ארמניה, הכ-רז לפני יומיים כי הנוצרים הארמנים לא יקבלו את מרות הכנסיה ואין הם מסכימים להתלפות שנתקבלו בקונציל בחאלקדון לפני ארבעים שנה.

ההחלטות המועצה בדבר שנת-המהיות של המשיח הן כפי-ה"אמר האפיסקופוס. - איגנו מוכנים לקבל פירוש משונה זה על כפילות במשיח. המשיח הוא אחד, וגם נפשו וגשמיתו הן דבר אחד.

הארמנים, כמו הקופטים וה-כבשים, משתייכים לזרם הנוצרי הנקרא מונוטיוסיטי, הדוגל באחדותו של ישו עם האלהים.

מצדק קורא לכינון משטר קומוניסטי במלכות פרס

(המשך מעמ א')

הנשים: יתיה זה אמצעי לחיסול המעמדות, ומעמד האצילים יתחל מעצמו.

ביום דבריו עמד מצדק על הדי-שיבות שבהסתפקות במוטע וביחס הרחמים לבעלי חיים. הוא חזר וא-שלדעתו הירגת בקר למאכל - מזה כרזה אנשים, לכן מותר לאי-כול מבשר הבקר רק לאחר שהבקר מת מעצמו, או בידי שמים.

כברו של מצדק נתקבלו בהתלה-בות עצמה על ידי ההמון, שהרע-לו זמן ממושך.

בין הנוכחים ניכרו קבוצות של-מות של אנשים לובשי בגדים אדר-מים, מסביבות יספון וקטיספון, הקוראים לעצמם "נונקים" (על שם ספרו של זרטוסטרה) ואשר קיבלו על עצמם את ההגשמה המעשית של תורת מצדק.

הם יודעים גם בשם "מתמדיים" או "עליונים" בעברית, על חיהם מלאי השריפות. נביאים הראשון היה בבק אל-תורמי, שחי לפני זור, וש-אמר כי בכדי לסלק את הרע מן הארץ עלינו לפרוק את כל תוקף המוסר, ואו לא יהיה ליצר הרע בפה האחת. כשהיוע מצדק והתל-להיף את תורתו - הצטרף אליו חבר העלולים הזה.

מצדק עצמו נראה רזה ומסוגף, אנשים שנמצאו במחיצתו מלאי הדי-פעלות ורתו, צניעותו וענותו נהו, אולם בין הנוהרים אחריו גם צאים רבים אשר מרתם לצבור רחמים מן השוד החוקי וליהנות כוח האפשרי מהבלי עולם זה.

רוח הלהות המצויה במנהיג אינה מצויה באנשיו. והא ראי: מיד לאחר גמר נאומו החלו "חסידיו" להתחולל ברחובות מדי-רות אשר אימרתה חוקפה בהן.

מאת סופר מיחוד -

לפני חודשים מספר נתפר-סמה בעתוננו ידיעה מעניינת על כך שהיהודי הבבלי יוסף רבן הועלה ע"י המלך ההודי אריאני, שליט קראנגאנור, ל"דרגת נסין ומנהיג" ("מאריד-ליארי") במושבה היהודית ש"הוקמה בגבולות מלכותו.

ענת הגיעו פרטים נוספים על היהודים במקום מושבם החדש. יוסף רבן ביקר בהודו כבר לפני כן, אולם רק לפני שנה נסע לשם כדי להתישב ושיבת-קבע. הוא יצא בראש שיירה גדולה של יהודים מבבל, הם ונשיהם ושפם ורכושם.

מלך קראנגאנור קיבל את המהגרים היהודיים בסבר פנים יפות. היקזה להם שטחי ת"ת ישובות, התייר להם לחיות לפי מנהגיהם תחת שלטונו של נסין, או מנהיג משלהם. למנהיג הראשון של עדה יהודית זו, יוסף רבן, העניק המלך את כל הזכויות והכבוד-דים המציינים את מעמדם של נסיכים:

— ככל נסין יהודי יש לו זכות לרכב על פיל;
— להיות מלווה תרועות חצוצרות וצלצל-שמע;
— לשלוח כרוז לפניו;
— לשלב על שטיחים המיו-עדים במיוחד לשליטים.
כל הזכויות הללו עוברות בירושה ליוצאי חלציו של יוסף

נשרפה בת כהן שזנתה ר' יוסף מערער על הסמכות לדון למיתה

1908 בדיא. - ויכוח עקרוני על סמכות הדיינים בימינו להוציא להורג פרץ בעקבות מעשה שריפת בת כהן כאן.

בפני בית הדין בראשותו של ר' חמא בר טוביה הובאה אימרתה בת טני בת כהן באשמת זנות אשר זנתה עם אחד החיילים מחיל מר ווטרא. בשעת המשפט הודיעה בחוצ-פה גדולה שהיא תומכת בתו-רת מצדק ואין לבעלה זכות מוצדק עצמו להעניש את בתו.

בתוקף הסמכות המלאה, אשר ניתנה לבית הדין על ידי המלך מר ווטרא, דן אותה בית הדין למות בשריפה.

משום חומרת השעה התחיל ר' חמא בר טוביה להחיש את הוצאת פסק הדין לפועל וכמו ידיו הדליק את אלומות המור-רות אשר אימרתה חוקפה בהן.

דור אחרון לאמוראים

(המשך מעמ ב')

הראשון אחרי תחילת התלמת, קיבל את התשובה הבאה: התפקיד העיקרי יהיה - הסברת התחומים לעם. התורה שבעל-פה היא מבנה בה אירי שכל הגבנס לתוכו דומה למי שנבנס לארונו בגל אפי-חודים שלא קל למצוא בהם את הדרך.

אין הסברת התלמוד דבר פשוט כל-כך והוא כרוך בצבחה מאומצת וסבולות במשך עשרות שנים; הוא כרוך גם בעבודה ספרותית מסוימת ואף במלאכה העניית של הכנת העתיקים מודיקים שימשמו את הלומדים למאותיהם ואלפיהם (כן ידוע) בבבל, בארץ-ישראל ובמר-כימם היהודיים הישנים והחדשים באירופה.

לשאלה אם יוכלו מסבירי התל-מוד להוסיף למה שנבצר על ידי האמוראים לקיבלת תשובה אחי-דה העניתי למסקנה שאחורני האמר-התלמודים מלאים כאלו שאלה זו פתוחה ומכונים על כל שאלמיתיהם ידעו כיצד לנהוג כדי לקיים את קודשת התלמוד ולפתוח בצורה נאותה את שעריו לפני החרדות

האי יוסבה שבמפרץ אילת

הוא

אי יהודים עושים נדשות עצמם

על כן תרונה שם נחת וכבוד

דרושים באופן דחוף:

זורים
נפחים
מסגרים
נגרים

שליח הקהלה הגיע לטבריה ונמצא בבית האורחים

הגיע שליחו המיוחד של מר-וטרט

(המשך מעמ א')

להציל בנות ישראל אשר נפלו לידי כנופיות המצדקים המתחוללים. בתוקף תפקידו הדרגתי היה תובע את האשה לעצמו כראשון בתור. כמובן שהיה משומר אותה ונתן לה להמלט, כך הציל רבות מהן, אך לאחרונה הוטל חשן עליו, כי החל לתקור לדרך התנגדות הדין עות על הגזירות הקרובות. סכסוכו האחרון עם נזיקי אוח בגלל בת ישראל כשרה שנפלה לידה, הע-מיד את כל פעולותיו בסכנה. הוא ברח והגיע למתאמתסיה.

הוטל עליו להגיע לארבל ולי-סול לידו את הפיקוח על אחותו של ראש הגולה במקום זה, והנה גם כתב ההשאה אשר בידי לראש-הקהלה אשר בארבל ולראשי העם אשר בטבריה. כמו כל הפקדי מר ווטרא בידי אגרת לבנו, אשר יחלף-ע"ה, כאשר מאמץ מר ווטרא, הרי גם האגרת (ראה האגרת בע-מוד ב').

רבי ברוקה אספהו לביתו, ולא נתנו ללכת לבית האורחים הצבר-